

Lenka Rožnovská / Hana Mlčochová

JEŽÍMLADA SASIČKA

 pohádkové
čtení

 GRADA®

JEŽIMLADA

SALZČÍKA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Lenka Rožnovská

JEŽÍMLADA SAZIČKA

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 5736. publikaci

Lenka Rožnovská (www.lenkaroznovska.cz)
Ilustrace Hana Mlčochová
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Návrh obálky Hana Mlčochová
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2015

Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o. Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2015
Cover Illustration © Hana Mlčochová

ISBN 978-80-247-4812-2

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

ISBN 978-80-247-9620-8 (ve formátu PDF)
ISBN 978-80-247-9621-5 (ve formátu EPUB)

OBSAH

PŘEDMLUVA	7
JEŽIMLADA SAZIČKA	9
KDYŽ PRŠÍ Z NEBE TRAKAŘE	13
PRVNÍ LET	17
PATÁLIE S NEDOZRÁLÝM JEŽKEM	21
POZOR NA ZVĚDAVÉ NOSÁLY!	25
ČERNÝ PASAŽÉR	30
MOKRÉ PŘISTÁNÍ	33
ŠKOLA	38
NEŠTĚSTÍ PANA OČKA	43
TŘETÍ POHÁDKOVÝ LES	51
VČELY VŠELIJAKŮ A SMRK SMRKÁČ	55
POMOC!	61
ZÁCHRANA PANÍ OČKOVÉ	64
ZÁCHRANA PSA HAMANA	67
DALŠÍ NEPOVEDENÉ KOUZLO	73
KONEC DOBRÝ, VŠECHNO DOBRÉ	79

•SAZIČKA•

PŘEDMLUVA

Co se stane s perníkovou chaloupkou, když starou ježibabu hodí Jeníček a Mařenka do pece? Inu, musí počkat, až se narodí nová ježibaba, která vychodí ježibabí školu.

I v naší pohádce přijde na svět ježibaba, a protože je ještě mladá, říkejme jí ježimlada. A že je trochu umouňená od sazí, nechť je to ježimlada Sazička. A že toho málo umí, ať letí do pohádkové školy, kde se naučí péct perníky.

VEŽIMLADA SAZIČKA

Když se naposledy zatopí v hlínou vymazané peci, oheň se rozdělá křísnutím o dva křemínky, rozdmýchá se dvojím průvanovým závanem a nakrmí se polínkem nadvakrát naštípnutým, věřte nevěřte, tak to je ta pravá chvíle, kdy se může narodit malá ježibaba.

A ejhle, ta chvíle nastala ted'. Pohádkový děda naposledy zatápí v hlínou vymazané peci, dvakrát křesá o dva křemínky, jiskřička z nich přeskakuje do usušeného mechu, průvan dvakrát fouká, ohýnek vyplazuje jazyk a líz, právě si lízl nadvakrát naříznutého lipového dřeva.

Už brzy, brzičko se nám narodí ježibaba. Však už je jí v pohádkách potřeba. Co přišla perníková chaloupka o svou hospodynii, chaloupka se rozpadá.

Pohádkový děda se dívá do plamínků a libuje si, ba jo, ohýnek hoří čistým plamenem, to se jistě narodí čarodějnici jako lusk, jako víno, jako... jako... hep čich.

Pohádkový děda z průvanu chytí rýmu. Hep čich, hep čich. Třikrát kýchla. Jindy by si liboval, že trojí kýchnutí znamená jeho poctivost, ale teď se chytá za hlavu a běduje.

„Já tūlulum, já trdlo z trdelníku, já nanic dědek, co jsem to udělal, vždyť jsem svým kýchnutím uhasil ohýnek!“

Kouzelný děda si rval vlasy a vousy, naštěstí všechnovšudy vytrhl jen tři šediváky, pak se otočil na podpatku a zmizel.

Koukal, kde nechal tesař díru, aby neměl z ostudy kabát, aby se o něm v pohádkové říši nevedly pomluvy, že už je starý a na svou práci nestačí, že by se měl odporoučet do důchodu, aby na jeho místo mohl být vyhlášen konkurz. Prý synek pana krále by to místo vzal, má k tomu tu nejlepší kvalifikaci – tatínka panovníka. Co na tom, že je princ mameluk, ňouma a mouchy snězte si mě.

Jo. Jo. I takovéto věci se v pohádkové říši dějí.

Pohádkový děda zmizel jako pára nad hrncem, v kamnech vyhaslo a vcelku se dá říct, že už není co psát, že už není co číst, že se klidně můžeme drbat za uchem, znuděně štourat v nose, popřípadě dát si ruce za hlavu a nohy na stůl a světacky se houpat na židli.

Mne, pohádkovou knížku, můžete zavřít a jít spát.

Anebo... Počkejte... Copak nám to sedí za komínem?
Vždyť to je ježibaba! Tak přece se narodila!

Ahoj, ježibabo, jakpak se jmenuješ?

Ježibaba kouká. Krčí rameny. Copak neslyší? Nebo neví, jak se jmeneuje? Haló, ježibabo, pojď dolů, pojď.

Malá ježibaba sbírá odvahu. A už ji má, hup, sjíždí šikmou střechu, hlava jí drkotá, jak se smýká ze šindele na šindel, a hop. Padá dolů a přistává na zemi rovnou do mechu.

Nenatloukla si? Kdepak, usmívá se.

Ukaž se nám, děvče. No, na právě narozenou ježibabu nevypadáš vůbec špatně. Vlasy rezavé, ty má jistě od strýčka ohně, v očích dvě rozjasněné jiskřičky od křemínků, povahou tak trochu měkkosrdcatý větroplach, dárek na uvítanou od průvanu a od měkkého lipového dřeva. A copak to máš na nose? Sazi? To se letos nosí místo bradavic?

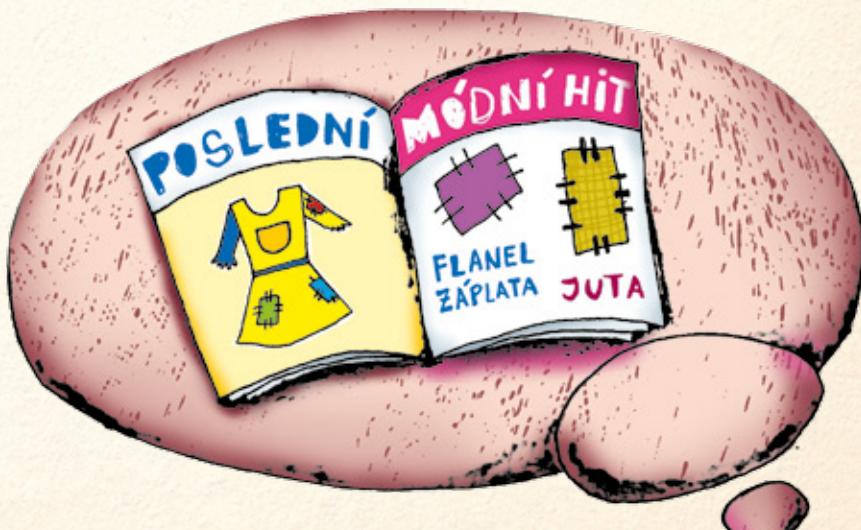
Malá ježibaba si utrhla ze sukňě kousek hadříku a už si šmudlá nos. Ale ať dělá, co dělá, malý ždibínek saze jí na nose stále zůstává.

I nech to tak. Vždyť je to hezké, vždyť to vypadá jako piha. A víš co, když máš na nose sazi, budeš se jmenovat Sazička. Líbí se ti to? Chceš být ježibaba Sazička?

„Chci, ale nejsem ježibaba, koukej, knížko, vždyť jsem ještě mladá! To já budu ježimlada!“ řekla ježimlada Sazička a zazubila se svými krásnými zdravými zuby.

KDYŽ PRŠÍ Z NEBE TRAKAŘE

Ježimlada Sazička si prohlíží své oblečení. Tu má kapsičku, tady má záplatu, přesně tak, jak to vyžaduje módní katalog pro mladé i staré, opravuji, zkušené ježibaby. Sazička by se ráda na sebe podívala do nějakého zrcátka, ale kapsičky, které zdobí její fialovou sukýnku, jsou zatím prázdné.

Sazička ví, že je zbytečné hledat zrcátko v polorozbořené chalupě, ve které nic, ale dočista nic není. Sazička si povzdychlala: „Kdyby tady tak bylo nějaké zrcátko, abych se na sebe mohla podívat. Vždyť já vůbec nevím, jak mi to sluší!“

Sazička nakoukla pod jeden hříbek, pak pod druhý, ale nenašla nic, co by jí napovědělo, že je celkem hezká ježimlada.

Ježimlada zvedla hlavu k nebesům a jako v pohádce O kohoutkovi a slepičce poprosila nebe: „Nebe, nebíčko, dej rosu travičce, at' uvidím v kapce rosy, co se letos nosí.“

Jenomže já jsem úplně jiná pohádka, moje nebe není tak dobrotivé. Nebe se zamračilo, zakabonilo se. Snad ho nazlobilo, že ho Sazička žádá o vláhu pro trávu jenom proto, že má ženské manýry. Že se chce fintit a natřásat a zhlížet se a nakrucovat.

Těžké bouřkové mraky připluly, zablýsklo se, uhodilo. Břink. Bouch. Bác. Bouchlo to do chalupy, ve které se Sazička narodila. Po blesku a hromu začaly z nebe na zem padat trakaře. Panečku, ty ale byly! Velké i malé, celodřevěné i s kovovými držadly, s koly jako pouťovými koláči či s kolečky jako kamínky do prstýnků.

Sazička tancovala trakařák. To je tanec, který musíte tancovat, když chcete, aby vás po hlavě nebacil trakař. Hop. Hop. Skok a úskok stranou a hop zase zpátky. Když už se zdálo, že mrakům došly trakaře, Sazička se zadívala k nebi.

Jejda, z nebe ještě něco letí! Ale trakař to nebude. Trakaře padají přímo a rovnou dolů, zatímco ta věc si poletuje vzduchem a opisuje vzdušné kličky a přistává ladně a hladce a rovnou před Sazičkou.

Sazička si věc přeměřila tu levým, tu pravým okem a pak ohrnula nos. „Hm, koště, to se dalo čekat! Ale jestli si někdo myslí, že jsem se narodila jenom proto, abych se koštětem oháněla, tak to prr, to ne!“

Podívejme na ježimladu! Má to všechnovšudy pár po hádkových minut od svého zrodu, a už si to dokáže dupnout. Jenomže ono to koště z nebe nebylo jen tak ledajaké. Bylo, to se ví, pohádkové. Vztyčilo se a švist a švist a švist. Našupalo Sazičce. První šupanec byl za ucho, druhý po zádech a ten třetí po zadečku.

Muselo to být třikrát, neboť v pořádných pohádkách je všechno hned natřikrát.

Sazička se zamračila, výchovné šupance se jí moc nelíbily. Najednou si povšimla, že na koštěti visí cedulička:

Sazička se znova mračila. „Už jsem vám jednou říkala, že nejsem žádná ježibaba, že jsem ještě mladá, takže jsem ježimlada!“

Přesto Sazička nasedla na koště, to se vzneslo a odnášelo Sazičku směrem do pohádkové školy pro všechny ježibaby.